

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXIV. évfolyam 18. szám. 2013. szeptember 15.

Ára 0,80 lej

A sepsiszentgyörgyi Székely Mikó Református Kollégium épülete még most sem került vissza az egyház tulajdonába. Az ingatlanért folyó per évek óta húzódik. A következő tárgyalás időpontja október 10.

Elmúlt az a világ?

Gondolatok a húszéves sepsiszentgyörgyi kollégiumról

Harminc éve mutatták be Budapesten Szörényi Levente és Bródy János *István, a király* című rockoperáját. Az évforduló apropóján Szörényi produkciós irodája Alföldi Róbert rendezőt kérte fel a darab újbóli színrevitelére. Augusztus huszadikán láthattuk a végeredményt: Mercedesen érkező Gizellát, SS-tisztnak öltözött testőrökkel. Fűves cigit szívó, elektromos gitárba csapó sámánt, Mátrix-szemüveges papokat, fehér, művérral teli hintalovat áldozó Koppányt, aki percekkel a pogány szertartás előtt még azt üvölti, hogy őt ne tartsák pogánynak, hiszen *Bizánc jelét magára vette*. A földről, disznó módjára habzsoló vitézkötéses ruhájú urakat; géppuskának használt keresztek és

– a veszprémi csatajelenet helyett – szabályos tömegsírba-lövést. Mindezek „megkoronázásaként” pedig: az előadás végén börtönné átlényegülő korona-díszletet, amelyből tétován hangzik fel a rabbá vált nép Himnusz-éneklése...

Aztán jöttek a reakciók és kritikák. Egyesek szerint a történelem zseniális aktualizálásáról van szó. Mások egy nemzeti eposz megcsúfolásáról írnak. Bennem meg kérdések türemkedtek fel. No, nem a művet közvetlenül, csupán annak problémafelvetését illetően.

A dilemma ugyanis örök: Mondd, te kit választanál? Melyik

Bustya János

(Folytatása a 3. oldalon)

Magyar gyermeket – magyar iskolába!

Két évtizede Erdély- és Partium-szerte egyre több helyre hívnak előadást tartani, hogy segítsék kisebbségi életünk nagy kérdéseinek mélységeibe belelátni. E kérdések között a legégetőbbek a vegyes házasság, a hibás iskolaválasztás, a „jobban érvényesül a gyermek” jelensége, anyanyelvünk állapota és nyelvhasználati gondjaink. Ebben az írásban most csak egyetlen kérdéstről, az anyanyelvi iskolaválasztás fontosságáról szeretnék szólni.

Az anyanyelven tanulás gondja benne van a levegőben. Amikor tudósaink elkezdik számba venni, hogy mennyi okot, magyarázatot, ürügyet tud népünk a román iskola mellett felsorakoztatni, szinte ledöbbenünk. És sajnos e jelenség már nem csak a szörványtelepüléseket, nagyvárosaink magyar családjait érinti, hanem eljutott a tömbvidékre is. Mint valami tömeghisztéria, lengi be Erdélyt a „jobban érvényesülés” tévhite, a román iskola utáni áhítozás. Én inkább az élet és a példák felől szeretném erre

a veszélyre a figyelmet felhívni, mert úgy érzem, az olvasók számára sem érdektelen ez a kérdés. Mert ha úgy érezzük, hogy „ő, ez minket nem érint”, nagyon tévedünk.

Hogyan döntünk?

Hogyan és minek alapján döntök gyermekem iskolájáról? Szerencsére nagyon sok helyen ez nem is kérdés. Van helyben, vagy elérhető távolságon belül magyar

(Folytatása a 4. oldalon)

Barangolások bibliai tájakon

Galácia

Ember tervez, Isten végez – állítja a közmondás, s ez valóban így van. Pál apostol is tervezett, de ezeket a terveket sokszor áthúzta Isten. A második térítői út előtt – amire Pál Silással és Timótheussal akart elindulni – különös dolgok történtek. Nyugat irányába akartak indulni, Ázsia felé, de a Szentlélek megakadályozta őket ebben. Ezután Északra vették az irányt, Bithyniába akartak menni, de oda sem engedte őket a Lélek. Figyeltek Istenre és megértették, hogy nekik Európa felé kell fordulni. Sokszor fel kell adnunk saját gondolatainkat, terveinket. De ha ezt tesszük, akkor mi is megtapasztalhatjuk, hogy Isten sokkal jobban tudja, hogy nekünk mit kell cselekednünk.

Pál e térítői út folyamán jutott el Galáciába, de már az első missziói útja során is hirdette itt

az evangéliumot. Az ősi Galácia magas fennsík Kis-Ázsiában a Halys folyó két partján. Itt kelta eredetű lakosság élt, ők a Krisztus előtti harmadik században telepedtek le. Zsoldosok voltak, akik katonai szolgálatuk viszonzásaként kapták e területet. Utolsó királyuk kiterjesztette hatalmát Pisidia, Isauria, Likaónia, Pamfilia, Frigia és Cilicia tartományokra is. Krisztus előtt 25-ben Augustus császár római provinciává tette, ekkor kapta tulajdonképpen a Galácia nevet.

Pál inkább a déli részeken járt és itt gyülekezeteket is alapított. Ilyenek voltak Ikónium, Derbé, Lisztra, Antiókhia. Ez az utóbbi nem tévesztendő össze a nagy Antiókhíával, ahonnan Pál missziói útjaira indult.

E gyülekezetekben az lett a probléma, hogy megjelentek az úgynevezett judaizáló keresztyének, akik a mózesi törvények pontos betartását követelték a gyülekezettől, s azt hirdették, hogy a kegyelem nem elégséges az üdvösséghez. Pál elmondja a galatáknak, hogy valamikor ő is így gondolkodott. Úgy gondolta, neki kell buzgólkodnia, a törvényt pontosan betartatnia. S meg kellett látnia, hogy ez csak addig vezetett, hogy üldözte a keresztyéneket. Hogy minden volt benne, csak épp szeretet nem. Hogy Istennek kellett teljességgel megkönyörölnie rajta. Ezt kell nekünk is meglátni: minden csak a kegyelemen múlik. Amit mi végzünk, azt is csak a kegyelem munkálja bennünk.

Pál apostol sok szépet mondott új életéről, de talán egy sem oly nagyszerű és frappáns, mint ez a mondat: élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Azért élhet benne Krisztus, mert az énjét már keresztre feszítette. S ez az élet egészen más, mint amit addig élt. Krisztusi jellemvonások jelentek meg életében. Elkezdett úgy gondolkodni, beszélni, cselekedni, mint a Mestere. Ez persze nem jelentette azt, hogy ezentúl már soha sem követett el bűnt. De mindenek ellenére Krisztus élt benne. Ő a mi életünkben is mindennapi valóság lehet. Minden gyarlóságunk ellenére felragyoghat bennünk az Ő feltámadott élete.

A börtön világát jól ismerőként elmondhatom azt a különös jelenséget, hogy amikor valaki hosszú büntetés után kiszabadul, egyszerűen nem tud eligazodni a szabad életben. Annyira megszokta már a rácsokat, a percről percre besosztott börtönéletet, hogy a szabadsággal nem tud mit kezdeni. S gyakran előfordul, hogy az ilyen ember rövid időn belül újra elkövet valamit, újra rácsok mögé kerül, az ő megszokott világába. Sok olyan emberrel találkoztam a bör-

tönökben, akik már több évtizedet töltöttek ott. E helyzet a keresztyén életben is előfordul, s a galatáknak is ez lett a problémája: nem tudtak a Krisztusban nyert szabadsággal mit kezdeni. Miután Krisztus kiszabadította őket előbbi életük bűneiből, megkötözöttségeiből, ott volt a nagy kérdés: hogyan tovább? S gyakran az történt, hogy visszaesőkke váltak. A szabadságból szabadosság lett. Vigyáznunk kell nekünk is, mert a keresztyén élet nem azt jelenti, hogy most már azt tesszük, ami nekünk jól esik, hanem azt, ami Isten akarata a Krisztusban. Mi nem a bűnre, hanem Isten akaratának cselekvésére, az Ő dicsőségének munkálására lettünk szabadok.

E levélben is azt mondja el Pál, hogy a keresztyén élet nem olyan, mint a liftbe szállás, hogy aztán folyton csak szépen emelkedünk, amíg a mennybe jutunk, hanem kemény harc, ami bűnös és önző énünk valamint megújult életünk között folyik. Ebben szüntelen rá vagyunk utalva Isten Lelkének a segítségére. Csak épp figyeljünk annak vezetésére. Ha így teszünk, bizonyára diadalmaskodni fogunk. Ne bízzunk a magunk erejében, hanem szüntelenül kérjük a Lélek támogatását.

Egymás terhet hordozzátok – e levél talán legismertebb igéje. Ez alatt mi azt értjük, hogy segítünk a másik emberen, igyekezzünk vele együtt érezni, amikor bajban és nehézségekben van, tegyünk valami jót vele, ha arra lehetőségünk van. Ezek jó dolgok, s egyre ritkábbak lesznek egy olyan világban, ahol lassan már csak mindenki a maga bajával törődik, s nincs tekintettel a másira.

De ebben az igében ennél több is van. Itt a másik ember bűneiről, kisiklásairól van szó, hogy ilyenkor is igyekezzünk a gyülekezetben a felebarát segítségére sietni. Krisztus is ezt teszi. Ő imádkozott a bűnösökért, és ezt mi is megtehetjük. A másik bűnét Isten elé vihetjük imádságban, hogy az Úr szabadítsa meg abból. Ehhez igazi pásztori lelkületre van szükség. A példázatbeli pásztor sem nyugodott bele abba, hogy a századik juha elkóborolt, hanem addig kereste, amíg meg nem találta és vissza nem vitte a nyájhoz. Így tudjuk mi betölteni Krisztus törvényét, aki nem akarja, hogy csak egy is elveszen az Ő kicsinyei közül. Bárcsak így tudnánk mi is hordozni egymás terhet.

Olvasandó igék: Mt 18,11–14, ApCsel 16,6, Gal 1,23, 2,20, 3,24, 5,1.25, 6,2.

Lőrincz István

Bibliaolvasó kalauz

Október

1.	K	Jn 1,19–34	2Krón 1,18–2,17
2.	Sze	Jn 1,35–51	2Krón 3
3.	Cs	Jn 2,1–12	2Krón 4
4.	P	Jn 2,13–25	2Krón 5
5.	Szo	Jn 3,1–21	2Krón 6
6.	V	Jn 3,22–36	2Krón 7
7.	H	Jn 4,1–26	2Krón 8
8.	K	Jn 4,27–42	2Krón 9
9.	Sze	Jn 4,43–54	2Krón 10
10.	Cs	Jn 5,1–15	2Krón 11
11.	P	Jn 5,16–30	2Krón 12
12.	Szo	Jn 5,31–47	2Krón 13
13.	V	Jn 6,1–21	2Krón 14
14.	H	Jn 6,22–34	2Krón 15
15.	K	Jn 6,35–51	2Krón 16
16.	Sze	Jn 6,52–59	2Krón 17
17.	Cs	Jn 6,60–71	2Krón 18
18.	P	Jn 7,1–13	2Krón 19
19.	Szo	Jn 7,14–30	2Krón 20
20.	V	Jn 7,31–53	2Krón 21
21.	H	Jn 8,1–11	2Krón 22
22.	K	Jn 8,12–29	2Krón 23
23.	Sze	Jn 8,30–47	2Krón 24
24.	Cs	Jn 8,48–59	2Krón 25
25.	P	Jn 9,1–12	2Krón 26
26.	Szo	Jn 9,13–34	2Krón 27
27.	V	Jn 9,35–41	2Krón 28
28.	H	Jn 10,1–21	2Krón 29
29.	K	Jn 10,22–30	2Krón 30
30.	Sze	Jn 10,31–42	2Krón 31
31.	Cs	Jn 11,1–27	2Krón 32

Szeretet – a mindent összekötő kapocs

Nemrég áldott beszélgetésben volt részem egy temetésre készülő család két felnőtt gyermekével, akik a nemrég elhunyt édesapjukra általam sosem hallott szeretettel emlékeztek. A beszélgetés visszaadta nekem a családon belüli szeretetbe, egyetértésbe vetett hitet, amelyet kikezdett a környezetemben tapasztalt sok negatív élmény. A beszélgetés alatt döbbsenem rá: vannak még emberek, akiket a szeretet vezérel. Sajnos, sok embert az életet szétdobáló gonosz tartja fogva. Az egyik áldott fogság, a másik az életet és az emberi kapcsolatokat, közösségeket tönkretévő fogság. Elgondolkodva azon, hogy minek köszönhető ez utóbbi áldatlan állapot, miért mennek tönkre házasságok, családok, miért szűnik meg a kapcsolat házastársak, szülő és gyermek, testvér és testvér között, rádöbbenem, hogy a szeretetlenség mindennek az oka.

Isten társas lénynek teremtett, a közösséget, amelynek örökérvényű alapelve a szeretet. Nincs én, csak mi, Isten és én, embertársam és én. E szentírási alapigazság nyomán megfogalmaztam az egyszerű igazságot: az emberi kapcsolatokban, közösségekben, a szeretetben nincs én, csak mi. És hogy minden, ami az énről szól, az halálra van ítélve. Amint a halál is így jött be a világba: a Teremtővel való közösség helyett az ember az engedetlenség révén az abból való kilépést választotta, amely kilépést jelentett az örökkévalóságból, az életből a halálba. Vagyis akkor, amikor az ember a mi, az Isten és én helyett, az ént választotta, ezzel megbontotta a Teremtővel való életközösséget. És miután az elsőt, a Teremtővel való közösséget megbontottuk, azóta nélküle élve folyamatosan romboljuk le az egymással való közösséget is.

Miért történik mindez, mi ennek a kiváltó oka, és hogyan történik mindez? Erre a választ ugyancsak a Szentírás adta meg: a bűneset hatványozott következménye az önző hajlam. Ezért, amikor az emberi kapcsolatokban, így a legszorosabb közösségben, a házasságban,

majd az ebből kibontakozó tágabb közösségben, a családban a mi helyett az énre kerül a hangsúly, akkor a két ember közötti közösség, a mi egysége megbomlik. Erről győződött meg a Szentírás bizonyágtétele, és ezt tapasztalom családtagokkal, emberekkel beszélgetve. Mit látok megoldásnak ilyen áldatlan állapotokban? Istent, a Tőle való és bennünk munkálkodó annak ellenére való szeretetet (annak ellenére, hogy megbántottál, hogy nekem van igazam, mégis szeretlek, megpróbállak megérteni, elfogadni). Amely szeretettel szeret Isten is. Annak ellenére, hogy kiléptünk a Vele való közösségből, Ő megbocsát, megvált, visszavár és visszafogad, és amely szeretet az embereket összekapcsolja, közösséget teremt, szeretetközösséget hoz létre. Ahol viszont nem ez az isteni szeretet jut érvényre, hanem csak a saját elveinkhez való ragaszkodás, amikor az önzés és ebből kifolyólag a szeretetlenség az úr, ott halál van, pusztulás, közösség felbomlása.

Mi a megoldás? Az, ami elköltözött testvérünk életében is volt: engedni, hogy a szeretet, Istennek az ő Igéjében kijelentett akarata határozza meg életünket. Amely, ha érvényre jut életünkben, megcselekszi bennünk azt, hogy naponként lemondunk az énről a mi javára, és így egyre inkább életre kel bennünk a szeretet, elfogadás, a másikhoz való odafordulás. Erre pedig csak Isten képes. Engedjük, hogy megtegye velünk.

Végül álljon itt előttünk egy emberi élet rövid története, amely szeretetre nevel. Az elköltözött szülő, nagyszülő és dédszülő 90. születésnapjára a család emlékkönyvet állított össze, amelyben az egyik unoka így vall nagyapjáról: „Azt hiszem, nincs annál nagyobb elismerése egy ember életének, mint az, hogy mindenki örömmel üdvözlí, ha meglátja az utcán. Az utóbbi években egyre többet tudtam meg arról, hogyan kell élni ahhoz, hogy ne ellenségeket és irigyeket, hanem életre szóló

Wass Albert

Látható az Isten

Füben, virágban, dalban, fában,
születésben és elmúlásban,
mosolyban, könnyben, porban, kincsben,
ahol sötét van, ahol fény ég,
nincs oly magasság, nincs oly mélység,
amiben Ő benne nincsen.
Arasznyi életünk alatt
nincs egy csalóka pillanat,
mikor ne lenne látható az Isten.

De jaj annak, ki meglátásra vak,
s szeme elé a fény korlátja nőtt.
Az csak olyankor látja őt,
mikor leszállni fél az álom:
Ítéletes, zivataros,
villám-világos éjszakákon.

barátokat és tisztelőket szerezzen az ember. Ha otthon vagyok, mindig lemegyek Tatához meccset nézni, ő pedig, a meccsnézés közben mesél, mesél... Elmeséli, miként lehet meglepetéssel vagy kis figyelmességgel meghatni vagy megnevetetni egy barátot. Elmeséli, hogyan lehet egy feleséggel éreztetni, mennyire szereted.” Meg vagyok győződve, testvérünk minderre csakis az isteni szeretetből táplálkozva volt képes, már nem is ő maga, hanem a szeretet benne, amelyet ő csak hagyott keresztül folyni az életén. Ezért úgy gondolom, hogy hozzá hasonló módon kell élnünk ahhoz, hogy szeretet, béke, boldogság határozhassa meg életünket, családi és nagycsaládi, gyülekezeti életünket egyaránt. Mert akinek az élete Istenné, az Istent, és az isteni szeretetet sugározza tovább!

Bartha Aladár

Elmúlt az a világ?

(Folytatás az 1. oldalról)

a jó, a helyes, a jövőt építő, népet-nemzetet szolgáló választás? István vagy Koppány? – Ha a húsz évvel ezelőtti indulásunkat a rockoperából vett idézettel kellett volna jellemezni, akkor azt mondtam volna: *Nincs más út, csak az Isten útja...* Amikor még tömegtüntetéseken tartották (és nem egyháziak!) magásra a táblát: *Felekezeti oktatást akarunk!* Amikor Románia Európa tanácsi tagságának feltételévé tették a felekezeti oktatási rendszer kiépítését. Amikor a kommunizmus évtizedei után elemi erővel tört felszínre az erkölcsi megújulás igénye. Amikor felcsillant a remény, hogy államosított, tönkretett épületeinket visszakaphatjuk. Amikor már láttuk a hirtelen ölünkbe pottyant (és egy ideig csak távolról istenített)

Nyugat árnyoldalait, a nihilizmus rombolását, a szabadság minden szennyét...

Igen, akkor úgy gondoltuk és hittük, hogy ez maga az út. Újra-indítani egykori református felekezeti iskoláinkat. Ott hitre, emberségre, szeretetre, Isten útjára nevelni. Mert csak ez fog esélyt adni gyermekeinknek arra, hogy ebben az értékvesztett – vagy értékeit kereső? – világban marandóra (kösziklára) építhessék életüket. Úgy gondoltuk, ez az iskola az a hely lesz, ahol valamilyen lelki védőernyőt feszítünk – hitből, tudásból, szeretetből, Isten lelkéből – gyermekeink fölé, hogy megóvjuk őket, amennyire lehet, a jövődől (jövendőnk!) számára.

Sikerült-e? Sajnos, nem tudom. Látom volt diákjainkat és néha, hála Istennek, örül a szívem. Egyikük, immár anyukaként, óvodába szeretné íratni fiát, ezért keres fel:

Ha van református óvoda... Azt szeretném fiamnak megadni, ami számomra a Refi volt. Vagy előttem van egyik, mára már nyugdíjba vonult tanárnőnk vallomása: *Ha nem jövök ide dolgozni, sosem tudom meg, hogy milyen jó tanítani.*

De ott vannak a csalódásaim is. Az egyházi tisztségviselő, aki nem tekinti sajátjának a Refit. Azok a magyar emberek, akik a kollégium „ellopásával” vádolják egyházunkat. Az a véndiák, aki ma ateizmusával henceg. Vagy az a történet, amikor – pár évvel ezelőtt – egy fiatalabb kolleganőnknek próbáltam vázolni nevelési elveinket. A reakciója megdöbbentő volt: *Az a világ elmúlt* – mondta – *Mások most az elvárások és mások a gyermekek.* S akkor egy percig úgy éreztem magam, mint az Alföldi-féle István, a... távoli múltból, Trabanton érkező, autóstáskás, trapéznadrágos Nagy Ferója és Varga Miklósa,

akik azt sem tudják, hova pottyantak. Bénán lengetik nemzetiszínű papírászlójukat és motyogva énekelnek valamit a dicső múltból, amíg rájuk nem szólnak, hogy elég volt. Tűnés...!

Vajon tényleg teljesen megváltozott körülöttünk a világ az elmúlt húsz évben? Ha igen, van-e, s ha van, akkor hol a Református Kollégiumnak a helye, missziója ebben a világban? Érvényes-e a *tegyetek tanítvánnyá minden népeket...*? Vagy hagyjuk, mindenbe beletörődve, hogy egyházunkon, intézményeinken (is) az Alföldi-féle nihilizmus uralkodjék el, amelyben nincsenek többé egymásnak feszülő drámai hősök, nincsenek többé elvek és erkölcsök, de van számítás, megalkuvás és halál?

Csak ennyit kérdezek, a válasza várva – hogy a rockoperánál maradjunk. A válasz pedig már a következő nemzedék adóssága.

Magyar gyermeket – magyar iskolába!

(Folytatás az 1. oldalról)

oktatás; örököltük, átadjuk a szokásokat, azt az iskolát, ahová nagyszüleink, szüleink jártak. Boldog az a település, ahol ilyen kérdések nincsenek, mindenki oda jár tanulni, ahová évszázadokon keresztül ősei, szülei jártak. Ilyen hely – a tömbvidékeket leszámítva – lassan alig van. Összevonják az iskolákat, a magyar tanulónak ingázni, hányódni kell vagy bentlakásba, diákotthonokba költözni, és új oktatási szokásokkal kell megbarátkozni, sorukba szinte beletörödni. És ezt a terhet anyagilag is vállalni kell. Van, ahol a család megbeszéli a tanulás jövőjét, de van bizony a gyermek helyett döntő vagy a gyermekre hagyakozó szülői magatartás is. Mindkettő nagyon rossz, mert ekkor nem érzi magáénak az áldozatot, vagy a kényelem dönt, és a többségit választani mindig kényelmesebb, az anyanyelvi oktatás kárára.

És jön tehát a nagy kérdés: az iskolaválasztás. Ugye mindenkinek ismerős a helytálló magyar család elszántsága: magyarok vagyunk, magyar iskolába járunk, bármilyen áldozat árán! Erdélyi, partiumi családjainkban Istennek hála ez az általános. De jön a másik érv is: „román iskolába iratom gyermekemet, mert jobban érvényesül”. Ilyenkor a józanabb magyar felháborodik, nekifog érvelni, magyarázni, veszekedni, de mindhiába. Nem is érvekről van itt szó, hanem egy olyan tévhitről, amelyeket szinte alig lehet legyőzni. Az egész magyar nyelvterületen uralkodik ez a jelenség, Szerbiától Vajdaságig, Kárpátaljától Erdélyig. Az indulás érve szinte mindig ugyanaz: az „én gyermekem különleges”, „a legjobb”, vagy „mindent megteszek azért, hogy az legyen”.

Az anyanyelv fölösleges teher?

A kiindulási tévhit tehát, „hogyan jobban érvényesüljön a gyermek!” Ennek érdekében keresi meg a „legjobbat” gyermeke számára. A kényelmi elv is vezeti: a legkisebb legyen gyermeke leterhelése. Furcsa dolgokat szoktunk mondani. Egyfelől, hogy nem baj, ha egy iskolában, oktatási intézményben szigorúság van, ha el van foglalva a gyermek, de megtanulja a fegyelmet, a rendet; de másfelől sokan megszabadítanák az anyanyelvtől is a gyermekeiket. A szülő igyekszik kerülni a „fölszemeségeket”, a többlet leterheléseket felszámolni, és ennek leggyakrabban az anyanyelv esik áldozatul. „Nem teszek nyűgöt a nyakába a heti négy magyar órával, a magyar dolgozatokkal, képességvizsgálattal. Sok sérelemben van része, szegénynek, amit ezért a magyar nyelvért kap, mert ebből van a legrosszabb jegye.”

Fontos kérdés: mi történik abban a pillanatban, amikor el kell kezdenünk gondolkodni gyermekünk tanulási nyelvén. A tömeghisztéria hamar beindul: ő „oda” vitte, én is „oda” viszem. A tömegpszichózisnak is nagy jelentősége van abban, ahogyan egy közösség elindul a lejtőn. Sokszor vezetnek itt a szülőket a helyi

közösségek szokásai, a lokális divatok. Egy mást viszik maguk után, mondhatni bolondítják a szülők.

A magyarázatok, ürügyek végtelen sorát idézhetjük tovább. Az elvek között ott van az

A Hunyad megyei hósdáti iskolában már ötven éve nincs oktatás

is, hogy „a többségit választom, mert a legközelebb van, gyermekem nincs kitéve hányódásnak”. „Ne kelljen korán kelnie.” „Tanuljon meg helyette világnyelveket (= az anyanyelve helyett)”. És ez mind „előny”. Hányszor hallja a szülőtől a pedagógus, lelkész, hogy „gondolja meg, heti négy fölösleges órától szabadult meg”. „Mindenkinek oda viszi, én sem vagyok bolond!” – így is vigasztalja magát a szülő. Vagy: „magyarul úgyis megtanul”, és ez bizony nem igaz.

Elsüllyedés a másik kultúrába

Azzal is számolnunk kell, hogy amint a magyar gyermek belép a többségi iskolába, teljesen idegen környezetbe kerül. Egyedül lesz. Közösségi elárulás, elmagányosodás következik. Szégyelli másságát, hisz egészen más a neve, nyelve, beszéde. Nyelvileg és közösséglel is árva. Sokkszerűen éri a váltás. Bizonyítania is kell a kortárs csoportban. Ekkor következnek be a túlzások, túl kell teljesítenie

a szegényhelyzetben. Ilyenkor következik be, hogy megtagadja anyanyelvét, minden ehhez kapcsolódó etnikai közösségi élményt, megnyilvánulást. Bizonyítania kell, és ehhez nagyobb románra lesz, mint a románok.

A szülő, amikor „jót akar”, elfelejti azt is, hogy az oktatás nyelve lassan a család egészének nyelve lesz. Hiszen a tantárgyak szókészlete, eszköztára még a legműveltebb családtagok számára is lefordíthatatlan. Amilyen nyelven zajlik az iskola, azon a nyelven beépül a családba ez a családidegen „iskolanyelv” daganata is. Hisz a gyermek lecke közben gyakran nem vált vissza anyanyelvére, főként hasonló helyzetben levő testvéréhez, hanem „kiszól” a tantárgy mögöl a környezetének, és ezen a nyelven folytatja. Az iskola, a lecke nyelve tehát lassan, de biztosan elfoglalja a család teljes belső nyelvét.

De a szülő gyermeke iskolaválasztásnál azt is elfelejti, hogy az iskola nem csak a tanulás nyelve, hanem a fiatal számára a jövő távlatába való beilleszkedésének nyelve is. Gyermekeit már kisgyermek korban a saját anyanyelvéből és környezetéből áttaszítja a másik közösségbe. Saját örökölt kultúrájából átprogramozza egy másik kultúrába, nyelvbe, talán örökre.

„Én csak jót akartam”

Az iskolaválasztás tehát alapvetően meghatározza és kijelöli a fiatal számára a társadalmi és mozgásteret, a beilleszkedés irányát, a nyelvismereti szintet, azt a közösséget, amelyben baráti közösséget kialakítja és éli. És ezzel természetesen a párválasztási teret, a családalapítást, és utána a teljes etnikai értékfogyasztást is. Az iskolaválasztással a szülő meghatározza a gyermek számára azt az alapközösséget, amelybe beépül, és azt a nyelvet is, amelyet később, felnőttként is a legnagyobb értékkel használ. De nem csak ennyi a baj. A többségi nyelvű oktatás egyben lezárja a saját maga kultúrája fogyasztásának útjait, csatornáit és kialakítja az anyanyelvi írástudatlanságot. Innen már nincs vissza út. Ettől

(Folytatása az 5. oldalon)

Mindenért hálásak legyünk!

Keresztyén együttesek találkozója Szászrégenben

Szászrégenben immár negyedik alkalommal szervezte meg a Sófár Ifjúsági Keresztyén Együttes a Szászrégeni Egyház társulatával a Hálaadás Napja néven ismert keresztyén fesztivált, amelynek keretében Istent dicsőítő dalok hangoztak el új, modern feldolgozásban. A rendezvény ez alkalommal a DIO-Ház udvarán talált otthonára, így szabadtéri koncertnek örülhetett a közönség. A fellépő együttesek közt örömmel említjük azokat, akik már több alkalommal is megtisztelték jelenlétükkel: After 5, Kiskorál, Gordonka, Reménység, miniSófár,

Sófár. Nagy örömről új együttesek is eljöttek hozzánk, hogy együtt dicsőíthessük az Urat: az AKRÉ és a SZIKE. Annak ellenére, hogy a felhők beárnyékozták az eget, és a szél sem hagyta magát, az égi segítség elküldte hozzánk napsugarait, melyek megóvták ünnepségünket egy esetleges vihartól, így bonyodalmak nélkül meghittségben együtt lehetünk, olykor nevetve Tamás Endre Ottó helyi lelkipásztor szavain, aki az áhitatot tartotta, s aki a humorista szerepét is sikeresen betöltötte. Köszönettel tartozunk támogatóinknak is, akik nélkül nem lehetett volna ilyen emlékezetes estében részünk. Isten áldását kérjük életükre, munkájukra. Ugyanakkor reméljük, a koncert üzenete megtalálta útját minden szívhez.

Wagner Henrietta

Magyar gyermeket – magyar iskolába!

(Folytatás a 4. oldalról)

kezdve az anyanyelv a fiatal számára legfennebb konyhanyelv lehet. Néhány szavas makogásnál nem több nyelvi kínlás. A többségi nyelvű iskola ugyanakkor kijelöli a családalapítás helyét, és meghatározza a párválasztási mezőt is. A fiatal honnan válasszon párt magának, ha nem abból a környezetből, nyelvi közösségből, ahol baráti köre kialakult? Ez pedig legtöbbször az iskola, mely a barátság, a haverség és a későbbi társas élet nyelvi közössége is.

A gyermek az iskolán keresztül tehát végzetesen szalad bele a többségi kultúrába! Vajon számolok ezzel előre? A többségi iskolaválasztás az a kapu, amelyet a szülő önként és szabad akarattól nyit ki gyermeke számára a többség felé és az asszimiláció irányába. Hányszor halljuk: „én csak azt akartam, hogy neki jobb legyen”! Jönnek a román barátok, ismerősök, udvarlás, házasság, gyermek, és a kör bezárult. A család saját tévhitének csapdájába esett.

A román iskola választása a lusta szülő gesztusa, önfelmentése, önjutalmazása is. Ezzel a szülő önmagát is megnyugtatja, igazolja, sőt, önmagát is jutalmazza szabad idővel, szabadsággal, felszabadulással. Felmenti magát a nevelés, cselekvés, a gyermekkel való intenzív és igényesebb többletfoglalkozás felelőssége alól. „Adj meg az állam!” A másik nyelvet és iskolát a siker biztonságos oázisának tekinti! A szülő gyermeke számára a biztos sikert, a legkisebb áldozattal, kockázattal járó utat keresi a többségi táradalomban – hibásan.

Robika Kolozsváron él, apja, anyja magyar, szép magyar családnevet visel. Okos, éles eszű, tehetséges a gyermek. De szülei „nagyon jót akartak” – román iskolába írták első osztálytól. Ahogy nőtt a gyermek, ahogy haladt a (román) tanulásban, úgy csúszott hátrább a magyar nyelv is a családban. Gyakran fordult elő otthon is tanu-

Van utánpótlás: a beszercei Újösön sok a gyermek

lás közben, hogy az anyja kérdéseire románul válaszolt. Majd testvérével is románul beszélt, hisz őt is ugyanoda, a román iskolába írták. Egyik gyermek vitte maga után a másikat, hogy együtt legyenek. Robi hetedikes volt, amikor osztályfőnöke (= diriginta) osztálykirándulást szervezett Ausztriába. Átutazva Magyarországon, megnézték Budapestet is. Itt Robi hirtelen sztár lett. Elkezdődött az ugratás, kedves élcelődés. Te, Robi! Ce ájá Moghiorország? Kiderült, hogy a román gyermekeknek alig volt fogalmuk arról, hogy mi az hogy magyar, Magyarország, és van Budapest.

Hangzottak a véget nem érő dicséretetek, záporoztak a kérdések: „Milyen szép ország, milyen szép város ez a Budapest! Te, Robi! Te tényleg ilyen magyar vagy, mint ezek itt? Te tényleg tudod ez a nyelvet?” „Robi fordítsd le nekünk ezt is, azt is.” És itt történt a baj. Ottlétük alatt pedig osztálytársai elküldték vásárolni, mivel az osztályban ő ismerte egyedül ezt a nyelvet. Robi ekkor döbbszent rá arra, hogy őseinek, családjának és ennek a szép országnak nyelvét nem ismeri elég-gé. Már annyira sem, hogy magyarul vásárolni tudjon. Mert már a konyhanyelvet is elvette tőle az iskola és persze, szülei. Robi szégyellt az üzletben megszólalni magyarul, és angolul kérte az árút.

A család, a szülő, a nagyszülő felelőssége

Nevelésünk, anyanyelvi oktatásunk alapja és kiindulópontja is mindig a család! Hiába hagyjuk rá az iskolára, az utcára, a lelkesre gyermekeink nevelését, az már késő. Az erkölcsi, anyanyelvi nevelés alapja a család: szülők, nagyszülők. Találkoztam olyan elszánt nagymamával, aki határozottan eldöntötte, hogy megmenti unokáját. Kicsiny falujában a több száz román mellett hetven magyar él, és engem keresett meg a kéréssel, jellegzetes mezősegi hangsúllyal: „Seegiljen tiszteletes úr! Eztet a liánkát tedzsük be magakhaz a református koolégiuba. Aagyunk a szájába madzsar szót, hogy neehagy csiinálógyék meg románynak!” És sikerült. Azóta is mondja a nagymama szép magyar dédunokáit látva: „Tiszteletes úr, ha műk akkor ketten nem küzdünk, ma a liánkánk nem magyar!”

Vetési László

Kis közösségek nagy ünnepe

III. Sárdi Találkozó

Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes. (Mt 5,48) Mert kinek szíve reád támaszkodik, megőrződ azt teljes békében, mivel Te benned

bíz. (Ézs 26,3) E kettő – az Isten szerinti törvény betöltése és a megtartásért való hála – igei ajándékát vehette át az a családias, imaházba gyűlt kicsiny sereg, amely idén is

találkozott Szórványmisszió vasárnapján az immár harmadjára megrendezett Sárdi Találkozó Küküllőszárdon. Az engedelmesség, az egymáson való segíteni akarás, az önzetlenség, a szeretet és az imádság az, ami mind Székelysárd, mind Küküllőszárd maroknyi közösségét megtartja, és évről évre indítja a közös együttlétre. Így csi-szolódik és gazdagodik a barátság, a testvériség, így kapcsolódunk be egyre többen e nagy családba, és ülnék különleges ünnepet minden esztendőben. Így nyitotta fel a kapukat – imaházát és otthoni hajlékát – idén Küküllőszárd vendégszerető népe, hogy vonuljon be rajta a vendég, a hűséget megőrző Székelysárd gyülekezeti képviselője.

Gáspár István vendéglelkipásztor igehirdetése után Iszlai Kamill helyi lelkipásztor köszöntötte az egybegyűlteket. Az istentiszteletet az anyaegyházközség, Héjjasfalva Furulyaköre gazdagította szolgálatával, melynek keretében versben az is elhangzott,

hogy testvérekkel együtt lenni „mondhatatlan gyönyörűség”, ha a hallott ígéket, Isten vezérlését szívünkbe zárva és követve, majd egykoron Ő mondja: ez volt a mi énekünk, síp- vagy furulyahangunk – vagyis küldetésünk, amelyet hűséggel betöltöttünk.

Istentisztelet után a sárdiak Méra Albert gondnok vendégváro udvarának tárt kapuján sétáltak át, ahol nem volt hiány semmiből. Mert bőséggel kínáltak testi táplálékkal a szeretetvendégségen, és jutott mindenkinek a további jókedvből, éneklésből, kellemes együttlétből. A búcsúzás a köszönet és a hála kifejezésének pillanata volt: ha Isten megtart, jövőre újra találkozunk. Illesse köszönet e két meglelklkü testvérközösséget, de lelkipásztoraitak, Méra Albert gondnokot és családját, ugyanakkor a Communitas Alapítványt is, amiért segítségükkel hozzájárultak a két kis gyülekezet ünnepéhez.

Iszlai Júlia

Újabb Angyaltábor Györgyfalván

Györgyfalván két évvel ezelőtt az erdélyi árva, nehéz sorsú vagy utcagyermekek számára tábort szerveztünk. A tábor sikere miatt és a jókedvű, lelkes adakozóknak köszönhetően döntöttük el: ezt meg kell ismételni. A tavaly nyáron újra megrendeztük, akkor lett a neve Angyaltábor. Idén már fel sem merült a kérdés, lesz-e harmadik alkalommal is.

Ha a tavalyi tábor csodának neveztük, az ideit nyugodtan nevezhetjük még nagyobb csodának, hiszen az adakozók és segítők száma nőtt a tavalyihoz képest: több mint 100 ember járult hozzá adománnyal vagy segítséggel az egy hétig tartó eseményhez. Egyre inkább körvonalazódik a tábor célja is: közös(ségi) élményt (és sok szeretetet) nyújtani az erdélyi református gyermekotthonok lakóinak.

Idén négy helyről érkeztek táborozók: a holtmarosi Tulipán Gyermekotthonból, a kolozsvári AKSZA Utcagyermek Missziós Házból, a marosvásárhelyi Lidia valamint a

marosbogáti Emmaus Gyermekotthonból. 35 táborozónk volt, akik egy héten át élvezheték azt, hogy a györgyfalvi gyülekezetben (is) szeretik, szívesen látják őket, és foglalkoznak velük. A gyerekek között felvirágoztak a tavalyi barátságok, és új ismeretségek is szövődtek a nagyjából egykorú, többnyire ugyanabban a helyzetben levő gyerekek között.

Az étkezéseket a gyülekezet szeretetszolgálatos perselyeibe összegyűlt pénzből és a györgyfalviak terményadományaiból álltuk, de olyan is volt, aki egy-egy kész reggelit, főtt ebédet vagy vacsorát ajánlott fel. A külföldi (Magyarország és Hollandia) és helybéli (Györgyfalva és Kolozsvár) anyagi támogatóknak köszönhetően a résztvevők idén is kaptak egy-egy pólót a „tábori jelvénnel” (logóval), az adakozóknak pedig újra könyvjelzővel köszöntük meg segítségüket.

A programokat úgy állítottuk össze, hogy minél több és mélyebb élményt szerezzünk a gyerekeknek. Idén is komoly csapat verődött össze; volt közöttünk teológus, lelkész, tanítónő, anyuka, középiskolás, egyetemista. Szombaton mesés kalandjáték, szalonnasütés, csillagászat volt a programban. Vasárnap

istentiszteleten és focimeccsen vettünk részt. Hétfőn akadálypálya nehezítette a gyerekek dolgát. Kedden kolozsvári városnézés, este pedig néptáncoktatás gazdagította a programot. Szerdán a patai sóstóhoz kirándultunk. Csütörtökön este előadást tartottunk a györgyfalviaknak (hálánk jeléül a támogatásukért). Pénteken pedig rendrakás, takarítás, díjkiosztás zárta a hetet.

A vasárnapi istentiszteleten Antal Enikő III. éves teológus hallgató hirdette az Igét. Az alapige egyben a tábor mottója is volt: „Tanuljatok jól tenni, törekedjétek

igazságra, térítések jó útra az erőszakoskodót. Védjétek meg az árvák jogát és az özvegyek peres ügyét!” Az igehirdetés a saját kis világunk jobbá, szebbé tételéről szólt, mely a jócselekedetek, az

angyalkodás által lehetséges, ha engedjük, hogy Isten eszközként használjon fel bennünket a világ formálásában. Büszkén mondhatjuk: a györgyfalviak megtanultak jól tenni. Tanulnivaló természetesen még sok van, de idén már jóval többen megtapasztalhatták: érdemes jól tenni!

Antal Enikő

Budapesti barátság

A marosvásárhelyi felsővárosi templom ifjúsága idén nyáron feledhetetlen kiránduláson vett részt. Állomásaink során minden bizonnyal a Királyhágó volt a legérdekesebb, ahol tréfás és szebbnél szebb képeket készítettünk, valamint megörökítettük a teljes csapatot is. Nemsokára át is léptünk a határon, és hamarosan megérkeztünk Debrecenbe, ahol az élményfürdőt kerestük fel először. Megbírkoztunk a magas, száguldó csúszdákkal, a hullám-medencével és természetesen a buborékos termálfürdő sem maradhatott ki. Az élményfürdő végeztével szomorúan bár, de egymást segítve, rekordidő alatt szárítottuk meg magunkat és folytattuk is utunkat Budapest felé. A Klapka téren, már vártak budapesti barátaink. Volt aki először látta őket, volt aki már ismerős arcokra, barátokra ismert.

Először a templomba mentünk, ahol Veress Gábor lelkipásztor fogadott, és bemutatta egyházuk közösségüket. Másnap meglátogattuk a gödöllői kastélyt. Csodálatos élmény volt mindenki számára. Sok mindent megtudhattunk Erzsébet királynőről, valamint Ferenc Józsefről. A továbbiakban Szadára vezettek útjaink. Itt a festők világába kukkanthattunk be, melyről Veress Gábor mesélt. Aszód sem maradhatott ki a látványosságok közül. Egyik leghíresebb költőnk, Petőfi Sándor hajdani iskoláját látogattuk meg, mely mostanra már múzeummal alakult. Sok érdekességet tudtunk meg a népművészetről, őseink tevékenységeiről.

Vasárnap már érezni lehetett a búcsú ízét, melyet senki sem várt. Az istentisztelet és búcsúbeszéd után ismét vendégfogadóinkkal töltöttük a délutánt, immár utoljára. Csak most vettük észre, milyen gyorsan ért véget e csodálatos kirándulás, hiszen ami jó, az hamar elmúlik. Szomorú búcsút vettünk a Klapka téri barátainktól, remélve, hogy mihamarabb találkozhatunk.

Osztian Pálma

Homoródszentlászlói táborozás

Miklósfalvától 1 km-re találjuk Szentlászlót, de a nyár folyamán nem csak a halk, elhagyott falut ismerjük meg, hanem egy hétre életet varázsolunk bele. A szentlászlói keresztény tábor minden résztvevőnek olyan felejthetetlen élményt nyújt, amelyre mindig örömmel gondol vissza.

A reggeli áhítat, az étkezés előtti ima, a foglalkozások, a játékok, a szereplések mind hozzájárulnak ismereteink bővítéséhez, jó magaviseletünk megtartásához.

Évről évre újabb, szebb dolgokban részesülünk, melyekben kicsik nagyok egyaránt részt vesznek. Az összetartás szimbolizálja ezt a közösséget, és egy hétig ezt élvezzük Szentlászló csendes utcáin. A falubeliek szeretettel, és segítőkészséggel fogadnak, hisz ők ezt családtagjukként tekintenek ránk a tábor folyamán.

Segesváriak Sászújfaluban

Segesvárról, Erzsébetvárosból és Székelyabodról 54 gyerek érkezett nyári táborozásra Sászújfaluba. Közös iránytűnk a Biblia, célunk: megérteni és átérezni mi az értéke és értelme az utazásnak, és ki az Út, az Igazság és az Élet. Az engedelmesség, a becsületesség és a megbocsátás járható útját tapasztalták meg a kis „tanítványok” Biró István esperes, Miklósi

Barabási Domokos lelkipásztor nagy odaadással, felejthetetlen előadásával tanított minket az évek során. A tiszteletes asszony, dr. Barabási Tünde, ha kellett vigasztalt, ha kellett bátorított, s ugyanakkor nagy szerepe volt minden tevékenység előkészítésében, illetve kivitelezésében. Csomor Emőke tanítónő a gyöngyfüzéssel, a gipszfestéssel, bogozással és más kézműves foglalkozásokkal varázsolta még szórakoztatóbbá a délelőtti órákat.

Üres, csendes lesz ez a falu nélkülünk, de soha nem feledjük, hogy mi is ide tartoztunk, ennek a szoros, összetartó közösségnek a tagjai voltunk egy hétig. Ezúton az egész tábori gyülekezet nevében szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik hozzájárultak e keresztény tábor sikeréhez.

Lajos Ágnes

Mátyás Csaba és Szilágyi Tamás lelkészek valamint a munkacsoport segítségével. Lélekderű, nevetés, játék, sport és közös éneklés, imádkozó és kézműveskedő gyerekek közössége, sok egymásra figyelés és hitgyakorlat töltötte be a táborhelyet. Felemelt kezekkel és szívekkel valljuk: áldott a mi Urunk és mindaz, amiben ő munkálkodik.

Fodor Gyöngyi

ÖRÖMÖNDŐ

GYERMEKROVAT

Összeállította:
Könczei Katinka

Kedves Gyerekek!

Szeretettel köszöntelek benneteket!
Bizonyára augusztus tájékán már egyre többet gondoltatok a szeptember közeledtére... Véget ért a nyár, beköszöntött az ős, s egy új tanév!

Még biztosan mindannyian a nyári élmények hatása alatt álltok, és nem is akarjátok elhinni, hogy véget ért a vakáció. Remélem, a nyáron kipihentétek magatokat, és a vakáció után készen álltok az új feladatokra, az új ismeretek elsajátítására!

Fogadjátok meg tanáraitok intelmeit, kéréseit, hiszen ők azért vannak, hogy megmutassák a helyes utat, amely segítségével egykoron célba értek! Ehhez azonban elengedhetetlen a szabályok betartása, a szorgalmas, lelkiismeretes munka, ami nálatok a tanulást jelenti.

Tanuljatok és viselkedjétek példamutatóan! Mutassatok példát a kisebbeknek!

Hívogat az iskola...

Kis elsősök! Az iskolában sok-sok izgalmas dolog vár rátok, hiszen a tanító nénik bevezetnek benneteket a számok és a betűk birodalmába. Ezért kérek titeket, mindig nagyon figyeljétek arra, amit ők mondanak!

**ÁLDOTT,
EREDMÉNYES
TANÉVET
KÍVÁNOK!**

Szánjunk időt Jézustól is tanulni!

Olvassátok el: Lk 10,38–42

Egy alkalommal Márta meghívta Jézust ebédre. Márta minden tőle telhetőt meg akart tenni egy ilyen különleges vendégért. Amikor Jézus megérkezett, Márta túlságosan elfoglalt volt ahhoz, hogy Vele legyen. Annyi mindent kellett még tennie! Mária, a nővére azonban Jézussal maradt, hogy hallgassa Őt. Nemsokára Márta mér-

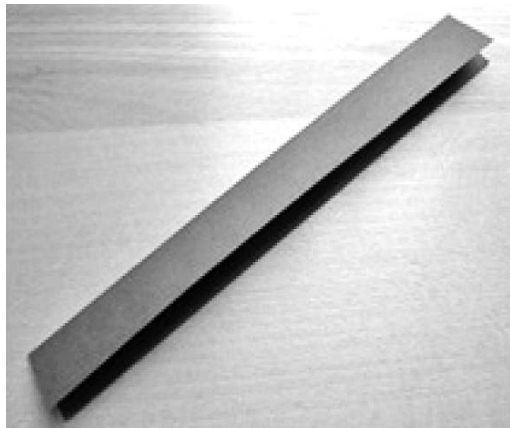
ges lett. Nem tartotta igazságosnak, hogy Mária egyedül hagyta őt a sok munkával. Így hát bement, és szólt Jézusnak, kérje meg Máriát, hogy segítsen neki. Jézus szelíden válaszolt Mártának, és megmondta neki, hogy nem kell annyit sürgőlnie. Márta nagyon jól tette, hogy egy csodálatos ebédet akart készíteni, de amit Mária választott az még annál is jobb volt. Ő tanulni akart Jézustól!

Fontos, hogy mi is szakítsunk időt arra, hogy figyeljünk Istenre, és tanuljunk az Ő Igéjéből, a Bibliából!

Könyvjelző

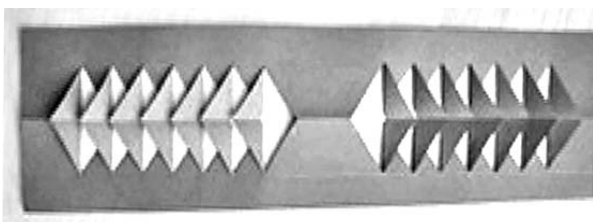
Nincs is annál bosszantóbb, mint mikor egy könyv olvasását abba kell hagynunk és hirtelen nincs mivel bejelölnünk, hogy hol is tartottunk... Hogy megkönnyítsük a dolgunk és a keresgélés helyett több időnk maradjon az olvasásra, készítsünk könyvjelzőt, amit akár a könyv típusa szerint is méretezhetünk!

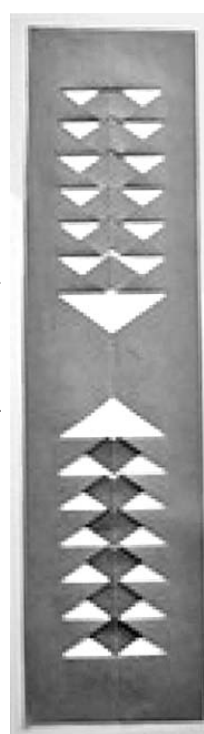
- Kellékek:**
- két színű színes papír
 - olló
 - ragasztó
 - vonalzó

Elkészítés:

Színes papírból vágjunk ki egy 20×5 cm-es darabot, hajtsuk hosszában ketté, majd a szabad szélétől 1 cm-re hosszában készítsünk egy jelölést. Ezután jelöljük meg a bevágás pontjait: a két végétől 2-2 cm-re 1 cm-ként ejtsünk egy-egy jelölést, összesen 6-6-ot. Vagy vágjuk be a papírt a hajtott oldalon átlósan. Összesen tehát 12 bevágást kell ejtenünk. Széthajtva, V alakú bevágások látszanak. A bevágásokat hajtsuk fel, figyeljünk arra, hogy a jelölt oldalon dolgozzunk!

Vágjunk a másik színből egy 21×6 cm-es részt, és arra ragasszuk rá a vágott darabot úgy, hogy az alsó papír fél-fél cm-re kilógjon.

Hírek – Események

Látható az Isten

Isten kegyelméből az idei évben is részt tudtunk venni Balatonfenyvesen a VI. Kárpát-mendencei Református Ifjúsági Találkozón. A tavalyihoz képest idén már kétszer annyian voltunk, mivel egyházközségünk fiataljain kívül még a Szemerjai, illetve az Étfalva-Zoltáni Egyházközségből is jelentkezték.

Balatonfenyvesen **Bellai Zoltán** kaposvári lelkipásztor köszöntötte az egybegyűlt kb. 300 fiatalot és a velük érkező vezetőket. A találkozó vezértáborát Wass Albert *Látható az Isten* versének a címe képezte. Az áhítatok alapigéjének pedig a Róma 8,38 versét választották.

Az előadások rendjén a fiatalok először **Dr. Viski Annát** hallhatták, aki a Kaposi Mór Oktató Kórház Patológiai Osztályának osztályvezető főorvosa. Előadásában kitért azokra a tényekre, melyekkel munkája során találkozott, és amelyek egyértelműen Isten létezésére, hatalmas teremtő erejére utalnak. Ahogyan csodálatos módon megteremtette az emberi testet, amelybe belelehelte a saját lelkét, s amely lélek pontos lokalizálása felfoghatatlan az emberi elme számára.

A második előadó **Varnus Xavér** világhírű orgonaművész volt. Kérdésekre válaszolva többek kö-

zött elmondta, gyerekkora óta az volt a legnagyobb álma, hogy orgonaművész lehessen, és ennek érdekében mindent megtett. De ez nemcsak az ő életében valósulhat meg, hanem a fiatalok életében is, ha nem adják fel olyan könnyen az álmaikat.

Kíváncsian vártuk a harmadik előadót. **Mészáros Elek Pál**, a Csillag Születik tehetségkutató verseny 2012-es győztese volt az, aki énekhangjával elbűvölte a fiatalokat. Református presbiterként bizonysgot tett keresztyén hitéről, és elmondta: ő az énekhangját, zenei tehetségét Isten ajándékának tekinti, ezért az Ő dicsőségére akar ezzel szolgálni.

Köntös László, a Dunántúli Egyházkerület főjegyzője pedig a *Látható az Isten* vers kapcsán arról a látásmódról beszélt, amellyel Wass Albert igyekszik meglátni és felfedezni Istent ebben a világban: sikerül-e meglátni Istent a mai fiatalnak, vagy sárba tapossák azokat az értékeket, élményeket, melyek által láthatóvá válik az Isten.

tunk: délvidékiek, felvidékiek, partiumiak, anyarságiak, kárpátaljaiak, székelyek.

A záró istentiszteleten az úrvacsoraosztást követően a különböző versenyek, vetélkedők győztesei vehették át az okleveleket. A székelyek itt is képviseltették magukat: a fotóverseny első

díjasa **Csoma Attila** lett, a rajzversenyen **Kocsis Réka** kapott első díjat, a fiúk a focimérkőzésekben a második helyet érték el, míg az asztaliteniszmérkőzésekben Hajdú Loránd kántor második lett. Ugyanakkor nagy sikere volt annak az élményszínháznak is, amit egy lelkes csapat közülünk állított össze és tanult be. Ha Isten megtartja az életünket, akkor remélhetőleg jövőre is eleget tudunk tenni a meghívásnak.

Bucsi Zsolt Tamás

Vadasdiak a Dunakanyarban

Augusztus közepén a magyarországi Nagymarosra látogatott egy kis vadasdi küldöttség, amely testvérgyülekezeti felkérésnek tett eleget.

Az ötlet Sántha Józseftől, a nagymarosi egyházközség presbiterétől származik, akinek gyökerei visszanyúlnak Vadasdra: unokája annak a Sántha József kántortanítónak (1890-1949), akit 1949. augusztus 7-én galád módon végeztek ki a kommunista hatalom emberei, megfélemlítési céllal. Exhumálása és újratemetése 1992 áprilisában volt.

Tizenkét órai utazás után érkezünk meg Észak-Magyarországra, a Dunakanyar egyik legszebb településére. Először Márkusné Láng Ilona lelkészasszony köszöntötte a vendégeket, majd kiemelte a két egyházközség egymásra találásának célját és üzenetét. A vadasdi egyházközség nevében Jakab Viktor lelkész beszélt, aki a 15 fős csoportnak volt a vezetője.

Nagymaroson másnap, augusztus 18-án tartották az újkönyér ünnepét, amely alkalom volt arra, hogy a vendégek beszéljenek Vadasdról és vidékéről, a közös szellemi hazáról, ez által is kihasználva a kölcsönös ismerkedési lehetőséget. Ezután átadták a székelyszentistváni Sándor János művész által készített faragványt, melynek helye mindig ott lesz a nagymarosi gyülekezeti terem falán.

Az ünnepi istentiszteleten Jakab Viktor lelkész szolgált, majd Székely Ferenc presbiter üdvözölte a nagymarosi gyülekezetet, s megköszönte, hogy Nagymaros Vadasdot választotta „kistestvérnek”.

Röviden ismertette Vadasd múltját, jelenét és beszélt a helységben született három jeles személyiségről. Fellépett a vadasdi vegyes kórus, és Jakab Erzsébet tiszteletes asszony elszavalta Papp Lajos *Az én miatyámkom* c. versét.

A közös ebéd után következett az első közös kirándulás a szomszédos Zebegény községbe, melynek nevezetességei és festői környezetben való elhelyezkedése mély nyomot hagyott a látogatókban. Hétfőn hajókiránduláson vettünk részt és meglátogattuk Esztergomot. Augusztus 20-ára maradt Visegrád nevezetességeinek, Mátyás király palotájának és a visegrádi várnak a megtekintése, ahol nemcsak a múlt tárgyi és szellemi kultúrájának korhű ábrázolása vonta magára a figyelmet, hanem a sok látogató is, a világ minden tájáról.

Isten akaratában megnyugodva vettük tudomásul a hírt, hogy szeretett nyugdíjas szolgatársunk,

id. Tatár Tibor

2013. augusztus 15-én hazatért Megváltó Urunkhoz.

A családnak református vallomásunkkal kívánunk vigasztalást:

„Uram, te voltál nekünk hajlékunk nemzedékről nemzedékre”.

A Székelyudvarhelyi Református Egyházmegye lelkipásztori közössége

Elutazás előtt Sántha József újabb örömhírral lepett meg: Zebegényben tartózkodik a világ egyik legnagyobb zongoraművésze, Bogányi Gergely Kossuth-díjas művész, aki – tudomást szerezve ottilétünkről – hajlandó a kis erdélyi csapatnak, egyórás koncertet adni a szobi Művelődési Központban. Nagy lelkesedéssel fogadtuk a hírt; este 7-8 óra között már együtt hallgattuk, Schumann és Liszt Ferencet egy csodálatos művész felejthetetlen zongorajátékában. Előadás után közös kép készült a csodálatos retorikával megáldott művésszel, aki ráérősen, szellemesen, jó humorral beszélgetett az erdélyi vendégekkel.

A vadasdi küldöttség tagjai így búcsúztak magyar testvéreiktől: jövőre veletek ugyanott! Azaz: Vadasdon, Erdélyben.

Székely Ferenc

ISSN-1223-8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400079 Kolozsvár

Király utca (str. I. C. Brătianu) 51. sz.

Telefon: 0264/599 800

Fax: 0264/595 104

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

Honlap: <http://uzenet.reformatus.ro>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem örzünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület

Misztótfalusi Kis Miklós

Sajtóközpontjának nyomdájában.

Felelős vezető: Dávid Zoltán

Olvasószerkesztő: Sztranyiczki Mihály

Műszaki szerkesztő: Bálint Lajos

Tördelés: Czirmay Ágnes

